

Arrest

nr. 135 922 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielloos (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt op 3 september 2013 België binnen en dient op 23 juni 2014 een tweede asielaanvraag in.

Op 10 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

*naam: (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Myanmar*

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/07/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen(1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft leer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien ere nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/03/2000, 31/08/2011, 23/06/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(…)”*

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 10 oktober 2014 met nummer 131 188 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering inoverwegingname van een asielaanvraag verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat indien de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diens asielaanvraag niet in overweging neemt of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag van de vreemdeling werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in de situatie waarbij de commissaris-generaal op 10 juli 2014 haar asielaanvraag niet in overweging genomen heeft. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze zich niet bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat ze in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat ze in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.3. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat er nog sprake is van een belang in haren hoofde, ondanks de gebonden bevoegdheid. Zij verwijst naar de door haar opgeworpen schending van artikel 3

van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in het verzoekschrift.

In casu voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM.

2.4. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.4.1. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, herhaalt de verzoekende partij haar asielrelaas, met name dat haar echtgenoot betrokken is bij de Rohingya Muslim Youth Association, dat haar echtgenoot lange tijd uit Bangladesh weg was en dat zij daardoor problemen gekend heeft met de lokale gangsters van de 'Awami-League'. Voorts voert de verzoekende partij aan dat haar schoonmoeder onder druk gezet wordt door de 'Awami-League' en dat haar kinderen ondergedoken leven. Tot slot stelt de verzoekende partij dat haar echtgenoot in mei 2014 deel nam aan een manifestatie van de "BNP" voor het Europees Parlement in België en dat haar echtgenoot in Antwerpen activiteiten uitoefent met betrekking tot het 'Islamic Forum of Europe', die ook de 'Jamaat-E-Islami' steunt.

Met betrekking tot bovenstaande elementen heeft de Raad in het arrest van 10 oktober 2014 met nummer 131 188 geoordeeld: *"Met betrekking tot de door eerste verzoekende partij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag afgelegde verklaringen en de door verzoekende partijen voorgelegde documenten, wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt als volgt: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet met name uw beweerde betrouwbareheid bij 'Jamaat-E-Islami' en beweerde problemen met de 'Awami-League', moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

Heden stelt u dat u politiek actief bent voor de 'Jamaat-E-Islami' sinds 1981. Echter werd tijdens meerdere gehoren aangaande uw tweede asielaanvraag vastgesteld door het CGVS dat u niet politiek actief was in Bangladesh. U stelde immers zelf dat u niet politiek actief was maar enkel de 'BNP' steunde (zie administratief dossier). Uw nieuwe verklaringen zijn aldus tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u geen enkel stuk neerlegde dat uw activiteiten bij de 'Jamaat-e-Islami' tijdens uw verblijf in Bangladesh zouden kunnen bevestigen.

Bijkomend geeft u aan dat u in Bangladesh werd bedreigd door de 'Awami-League' en dat uw zonen en moeder die heden in Bangladesh zouden verblijven afgeperst worden door de 'Awami-League' en de politie. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u vaag blijft over het wie, het waarom en wanneer uw moeder en zonen zouden bedreigd zijn (zie administratief dossier). U legde ook geen enkel stuk neer dat zou kunnen aantonen dat uw zonen nog in Bangladesh verblijven. Daarnaast dient nog

aangestipt te worden dat u tijdens uw tweede asielaanvraag aangaf nooit problemen te hebben gekend met de 'Awami-League' of met de autoriteiten in Bangladesh. Dit staat opnieuw haaks op uw verklaringen tijdens uw derde asielaanvraag. Verder gaf u aan dat u ook actief was in België maar daar legde u geen sluitende stukken van neer. U legde enkel een verklaring neer van het Islamitisch cultureel centrum te Hoboken (zie administratief dossier) maar daar blijkt niet uit op welke manier u actief bent of hoe de autoriteiten in Bangladesh daarvan op de hoogte zouden kunnen zijn. Noch legde u stukken neer van uw betrokkenheid bij het 'Islamic Forum of Europe'. Tot slot bracht u nog aan dat u de algemene situatie (financiële problemen, corruptie) vreest in Bangladesh. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond, wat u niet heeft gedaan. Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt namelijk, internetartikelen over studenten die worden bedreigd, vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat deze stukken niet over u of uw gezin handelen.

Ze verwijzen louter naar de algemene context. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Uw identiteitsdocumenten die u en uw echtgenote neerlegde en tevens al neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag kunnen zonder meer aanvaard worden gezien uw identiteit niet ter discussie staat." De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich desbetreffend in hun verzoekschrift beperken tot het herhalen van de door hen aangebrachte nieuwe elementen naar aanleiding van hun huidige asielaanvraag – zij citeren hetgeen eerste verzoekende partij hieromtrent heeft verklaard bij de Dienst voor Vreemdelingenzaken – en stellen dat deze nieuwe elementen wel degelijk de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. Het louter herhalen van de door hen aangebrachte nieuwe elementen en het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen, volstaat niet om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormelde besluit in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen dienen hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven." Voorts wordt in bovenvermeld arrest ook aangegeven dat "Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Er blijkt niet dat verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij opnieuw naar de stukken die ze tijdens haar asielprocedure voorgelegd heeft.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel verwezen wordt en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en het feit dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure aangehaald heeft. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. Gelet op hetgeen voorafgaat, ziet de Raad ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van motieven.

De Raad merkt vervolgens op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch en hypothetisch betoog.

De schending van de artikelen 3 en 13 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.2. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij voor een kortere termijn koos, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven waarom de verwerende partij voor een termijn van zeven dagen koos in overeenstemming met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven: *"De onderdaan van een derde land heeft leer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/03/2000, 31/08/2011, 23/06/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen."*

2.5. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 7, lid 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Aangezien de verzoekende partij niet over het vereiste belang beschikt bij huidig beroep en de bestreden beslissing haar grondslag vindt in een definitief geworden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, dienen deze aangevoerde schendingen niet te worden onderzocht (*cf.* RvS 2 juli 2014, nr. 10.614 (c)).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS